

opusdei.org

# **Dielo, ktoré Escrivá nechcel založiť. História kňaza, ktorý sa stal svätým.**

Vittorio Messori je známy taliansky novinár a publicista. V Českej republike mu okrem iného vyšla v roku 1998 kniha Prípad Opus Dei.

28.11.2007

Práve pred piatimi rokmi, 6. októbra 2002, som bol na námestí sv. Petra, ktoré už bolo svedkom nespočetných davov ľudí, ale nikdy nie takýchto

rozmerov. Na túto udalosť mám výnimočnú spomienku, predovšetkým vizuálnu, pretože som pomáhal Giuseppe De Carli s televíznym prenosom. Stanovište televízie RAI bolo na istej kovovej konštrukcii vedľa kolonády: z tejto vyvýšenej polohy sa námestie javilo ako more ľudí zoradených do sektorov. Každý tu mal svoje miesto. Tisíce ľudí, ktoré stáli v úplnej tichosti, pokiaľ to liturgia vyžadovala, alebo keď rozprával pápež. O nič menej nebol zaplnený len prísne vyhradený priestor námestia navrhnutého Berninim, ale vzorný dav ľudí siahal celou triedou Villa della Conciliazione až k rieke Tiber. Dokonca ešte ďalej, pretože keď chcel pápež Ján Pavol II. všetkých pozdraviť, došiel v papamobile až ku Castel Sant'Angelo. Určite prišlo okolo pol milióna ľudí. Televízne kamery robili zábery tvári ľudí zmáčaných slzami: prišli z veľkej diaľky, možno, že dali všetky svoje

úspory, ale kvôli fyzickým možnostiam námestia sa nemohli dostať bližšie. Bola to kanonizácia Josemáriu Escrivá de Balaguer, „zakladateľa“ Opus Dei. Úvodzovky v slove zakladateľ sú opodstatnené. On sám ich vyžadoval, keď sa o ňom, navzdory jeho želaniu zostať v skrytosti, písalo. Často opakoval s krútením hlavy: „Som zakladateľ bez zakladania.“

Práve túto skutočnosť, aj keď je takmer vždy ignorovaná, si úplne uvedomuje jedna z najviac milovaných katolíckych inštitúcií (potvrdené obrovským množstvom ľudí v roku 2002) a zároveň inštitúciou, proti ktorej sa najviac bojuje, ba dokonca sa ňou až opovrhne, a to dokonca vo vnútri samotnej Katolíckej cirkvi. Priatelia i nepriatelia často nepoznajú celú skutočnosť, kvôli ktorej sa hádajú. Je preto vhodné v mesiaci päťročného výročia kanonizácie pripomenúť, že

otec Josemária nielen že nechcel nič založiť (a tým menej založiť Opus Dei), ale mal k tomu, ako sám priznal, veľkú nechúť.

Veci sa udiali takto: ráno 2. októbra 1928 mladý dvadsaťšesťročný aragonský kňaz prišiel do Madridu dokončiť štúdia práv. Nachádzal sa v byte domu sv. Vincenta z Pauly, kde mal pokračovať v duchovných cvičeniach. Mladý kňaz nemá mystickú povahu, je skôr pragmatický, má organizačného ducha, nie ducha proroka. Dokonca váhal medzi seminárom a technikou, medzi teológiou a architektúrou. Mal viac či menej jasné tušenie, že od neho Boh chce niečo veľmi určitého, a rozhodol sa stať kňazom, aby bol Bohu viac k dispozícii, nech už pôjde o čokoľvek. Svoju budúcnosť vidí v roli spoľahlivého administrátora farnosti, určite nie v roli charizmatického kňaza. Jeho spiritualita, ktorá sa po celý jeho

život nezmení, a ktorú bude odovzdávať svojim nasledovníkom, nemá v sebe nič zázračného. Nečaká na žiadne „znamenia“, ale skôr im nedôveruje, a je presvedčený, že Boh hovorí cez udalosti všedného dňa. A tak práve keď vyzváňa v susednom kostole, dôjde k „udalosti“ - nečakanej a budiacej rozpaky -, ktoré zmenia život nielen otca Josemaríu, ale tiež nespočetného počtu osôb z celého sveta, ktoré nakoniec vyústia v prvú a doposiaľ jedinú osobnú prelatúru Katolíckej cirkvi, ktorá má na celom svete 84 000 nasledovníkov, z toho 1 800 kňazov. Slovom postulátora procesu kanonizácie: „Keď bol pohrúžený vo svojej izbe, Bohu sa zachcelo ho osvietiť: videl Opus Dei tak, ako to Pán chcel a ako sa to aj uskutoční v priebehu dejín.“

Mons. Escrivá vždy rozhodne rozprával, že táto inštitúcia nie je jeho, že nevznikla na základe úvahy, premýšľania alebo rozhodnutia

odpovedať na duchovnú a materiálnu potrebu, ako je to obvyklé u ostatných náboženských skupín. Nejedná sa preto o založenie, ale skôr o Božie zjavenie. Samotné meno Dielo Božie naznačuje, že všetko bolo odjakživa v Božom pláne a že tento mladý kňaz pochádzajúci zo Saragózy, mimochodom chudobný a celkom sám, bol vybraný len ako nástroj. Nástroj, ktorý dosť dlho vzdoroval, ktorý sa dokonca tejto povinnosti vyhýbal a nielen, že ju nehládal, ale z ktorej mal aj strach. Keď si ale tento kríž musel naložiť, videl ho aspoň zúžene: „Toto Dielo bude mať iba mužskú vetvu“, píše jednému z mála priateľov, ktorým sa zveril. Napriek tomu 14. februára 1930 počas slávnostnej svätej omše prišla nová rana: „opäť uzrel“ to, čoho mal byť, chtiac alebo nechtiac, poslušným nástrojom. Plný nepokoja si uvedomil, že Dielo sa skladá nielen z mužov, ale taktiež zo žien. Dnes patria k Dielu muži a ženy v

rovnakom počte. Sv. Josemaría bol záhradník, ktorému Pán záhrady zveril semienko, aby ho celoživotnou prácou premenil v rastlinu, ktorej povaha aj druh boli dané už od večnosti. A táto skutočnosť má ďalekosiahle dôsledky: predovšetkým presvedčením, že Opus Dei, pretože nevzniklo na základe ľudského úmyslu, ktorý by vychádzal z konkrétnych okolností, ale na základe nadprirodzeného projektu, potrvá naveky až do konca dejín a do druhého príchodu Krista. Naďalej presvedčený, že proces rastu bude pomalý a postupný, ale - podobne ako u veľkého stromu - trvalý a istý. Boh, ktorý to takto chcel, je zárukou jeho budúcnosti. Odtiaľ „kludná sila“, ktorá nič neunáhli, ale je určitým spôsobom neústupná, a ktorá je pre Dielo charakteristická, čo prekvapilo aj toho, ktorého Cirkev zaradila pred piatimi rokmi medzi svojich svätých.

Vittorio Messori, Corriere della  
Sera, 6. október 2007

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sk-sk/article/dielo-ktore-escriva-nechcel-  
zalozit-historia-knaza-ktory-sa-stal-  
svatym/](https://opusdei.org/sk-sk/article/dielo-ktore-escriva-nechcel-zalozit-historia-knaza-ktory-sa-stal-svatym/) (08.03.2026)